

Anca Iorga

**PĂRINTELE PERFECT
EXISTĂ**

*Părintele perfect
ești TU!*

A fi părinte - Pasiune, Har și Dar

*Editura Sfântul Ierarh Nicolae
2023*

 CAPITOLUL I

A fi părinte – P.A.S.I.U.N.E.

Scrisoare către cititori	9
În loc de argument	11
A fi părinte – P.A.S.I.U.N.E.	16
I. Familia, RAIUL copilului	21
I.1. Părinții - primii educatori, mentori și „antrenori”	23
I.2. Misiunea părinților	25
I.3. Stiluri de parenting	27
II. Educația prin IUBIRE	36
II.1. Suflet călător	36
II.2. Hrăniți copiii cu Iubire!	37
II.3. Parenting necondiționat	40
III. Părintele-exemplu	41
III.1. Temperament, caracter, ereditate	41
III.2. Copilul - oglinda părintelui	48
III.3. Copilul - 60% din părintele său	50
IV. Părintele perfect există	52
IV.1. În căutarea perfecțiunii ascunse	52
IV.2. Da! Părintele perfect există deja!	54
IV.3. Metoda R.A.I.	56
V. Pasiune și Iubire în a vieții menire	64
V.1. Legea menirii în viață - Planul Divin	64
V.2. Copiii au dreptul la a visa	66
V.3. Alegoria mărilor	67
V.4. Cât investești, atât primești!	68
V.5. Piramida nevoilor copiilor	69

 CAPITOLUL al II-lea

A fi părinte – H.A.R.

I. HAR - Hărnicie, Acțiune, Rezultate	73
I.1. A fi părinte harnic = A FACE, A ACȚIONA	74
I.2. Misiunea și obiectivele „părintelui harnic”	76
II. Educația prin ACȚIUNE	78
II.1. A face pentru a fi (Legea cauzei și efectului)	78
II.2. Părintele-salvator, fricos versus părintele-mentor, numinos	80
III. CÂT acționăm?	83
III.1. L.L.P.- Long Life Parenting (0-100 ani)	83
III.2. Influența părintelui: 100%-75%-50%-25%	84
IV. CÂND acționăm?	85
IV.1. Prezentul creează viitorul	85
IV.2. Momentul potrivit - Puterea lui „ACUM”	86
V. CUM acționăm?	88
V.1. Părintele -,„creierul” copilului	88
V.2. Tehnica S.O.S. (Simplificare-Observare-Soluționare)	90
V.3. Cât acționezi, atât realizezi! Copilul ființă trihotomică (minte+corp+suflet)	91

A fi părinte – D.A.R.

I. DAR - Determinare, Acțiune, Rezultate	92
I.1. A fi părinte = A DĂRUI	93
I.2. Misiunea și obiectivele „părintelui darnic”	94
II. DE CE dăruim?	95
II.1. Dar din dar se face Rai	95
II.2. Când dăruiești, înzecit primești!(Legea dăruirii)	96
III. CÂND și CÂT dăruim?	98
III.1. Momentul dăruirii	98
III.2. Lucrurile mărunte contează. „Less is more”	99
IV. CUM dăruim?	100
IV.1. Darul potrivit e ușor de găsit	100
IV.2. Ambalajul contează!	101
IV.3. Minte subconștientă	102
V. CE dăruim?	105
V.1. „Cufărul cu zestre”	105
V.2. Nevoile de bază ale copilului - „Cei 5 A”	106
V.2.1. ACCEPTARE	107
V.2.2. AFECTIUNE	110
V.2.3. ATENȚIE	112
V.2.4. AUTONOMIE	114
V.2.5. AUTOCUNOAȘTERE	115
VI. În loc de ÎNCHEIERE	
„Cine are un DE CE pe care îl visează are și un CUM pe care îl urmează!”	119
Bibliografie	122
Scrisoare de iubire către copilul meu	123
Ce iau cu mine? - Cinci idei folositoare	124

Scrisoare către cititori

Dragă actual sau viitor părinte,

Felicități ție, căci te afli acum și aici, cu o carte în mână... chiar puteai să petreci acest moment prezent în multe-multe alte feluri!

Aprecieri ție, părinte deschis spre cunoaștere, pentru că ai ales să faci un pas mic pentru tine, dar un pas mare pentru copilul tău!

Am scris această carte din dragoste de copii, cu multă muncă și pasiune investite în peste douăzeci de ani în meseria de dascăl, cu dăruire și speranță în acel „mai bine” pentru generațiile viitoare.

M-au inspirat minunata mea fiică și „copiii mei dragi de la școală”. Ei mi-au confirmat zi de zi faptul că, în călătoria lor prin viață, au nevoie de mentori, de călăuze drepte, de exemple pline de numinozitate, adică de noi, acești părinți prezenți și conștienți, pasionați și luminați, iubitori și dăruitori.

Pentru că, da, fie că recunoaștem sau nu, părinții sunt pentru copiii lor reperatele statorniciei pe harta vieții, sunt principalele exemple călăuzitoare în existența lor, sunt pilonii pe care se sprijină construcția propriului destin al fiecărui copil.

Părinții sunt sursa și resursa evoluției, contextul primordial de creștere, flacăra vie și puterea metamorfozei din pui de om în OM...

Prin rândurile așternute pe hârtie în această carte m-am erijat în rolul de exponent al dorințelor arzătoare ale copiilor și în plus mi-am luat un angajament - acela de a vă readuce aminte

☞ *EU sunt un părinte prezent
în viața copilului meu!*

☞ *EU sunt atent la toate nevoile copilului: fizice,
intelectuale, emoționale, spirituale!*

☞ *EU sunt un părinte implicat, bucuros,
harnic și sârguincios!*

☞ *EU îmi iubesc și îmi accept copilul
neconștient!*

☞ *EU sunt un părinte unic. Nu a mai existat, nu
există și nici nu va exista un părinte
exact ca mine pe lume!*

☞ *EU sunt inspirat de Divinitate. Ghidez copilul
în viață, cu numinozitate!*

☞ *EU sunt plin de empatie. Alături de copil
revin cu drag în roluri din copilărie!*

*

*Întreg Universul mă-nvață să dăruiesc,
În creșterea copilului meu PASIUNE să investesc!*

I. Familia, RAIUL copilului

**Raiul e în noi!*

Deși noi oamenii avem tendința de a abstractiza termenul de „RAI”, să nu uităm că RAIUL este pe pământ. RAIUL este în noi toți, în sânul familiei noastre, la masa în jurul căreia, copiii și părinții se adună împreună pentru a fi și cu iubire a se hrăni...

Psihopedagogia ne învață că dezvoltarea personalității copilului este influențată de un ansamblu de factori: familiali, școlari, psiho-emoționali, socio-umani, corespunzători laturilor educației, respectiv: educația formală, nonformală și informală.

Factorii familiali sunt ca proximitate și importanță cei mai relevanți în dezvoltarea unei personalități armonioase, fiind primii factori decisivi în viața copilului și care au ca scop securizarea fizică, afectivă și materială a copilului. Indiferent de tipul familiei, de modul de organizare sau de oficializare, dacă există interacțiuni afective și intenții pozitive conștiente, aceasta este aptă de a reacționa la trebuințele copilului, de a participa la formarea personalității acestuia, a imaginii sale de sine și despre lume.

În familie copilul se simte protejat, iubit, creditat. Indiferent de experiențele sociale în care pătrunde încet-încet, pe măsură ce crește, jucându-și rolul, doar în familie își poate satisface nevoile sale emoționale. Își poate manifesta în crize, tantrum-uri frustrările inevitabile. Își răspunde la întrebarea „Cine sunt?”... În familie copilul poate să-și descopere toate resursele emoționale și învață să și le gestioneze, într-un mediu securizat mai ales din punct de vedere afectiv, la sânul cald al mamei, în brațele ocrotitoare ale tatălui, în jocul creativ al fraților, sub privirile blânde și înțelepte ale bunicilor. Familia este mediul esențial care poate influența negreșit, dezvoltarea și destinul copilului prin dragoste, siguranță și

ERDIS

gradul de educație oferit. Copilul, indiferent de vârstă, are nevoie în permanență de sprijinul familiei, ca factor decisiv în procesul prin care acesta va evolua și va deveni adultul de mâine, independent, responsabil, încrezător în sine. Astfel, el va răspunde tuturor cerințelor unei lumi în continuă schimbare. După cum spunea Maria Montessori, „educația copiilor o facem nu pentru prezent, ci pentru deceniile următoare”.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea personalitatea influențează și copilul modelează. Acțiunea ei asupra lui este atât de mare în prima etapă a vieții, încât egalează acțiunea tuturor celorlalte grupuri sociale. Din perspectiva cercetărilor de pedagogie și psihologie, psihanaliză, psihopedagogie socială, sociologie, familia este adevăratul „laborator” de formare a persoanei. Transformarea individului în persoană, adică în „individ cu status social” este întâi de toate opera familiei.

Familiei îi revine astfel privilegiul de a-și exercita influența de la început, ea fiind identificată cu întreaga lume socială a copilului. Acest privilegiu este dublat de un al doilea: acțiunea familiei nu este numai cea mai timpurie, dar multă vreme e și singura, având pe deplin monopolul, fiind singurul factor de socializare a copilului din perioada antepreșcolară.

*

MAMA și TATA sunt microcosmosul copilului.

Pentru el Universul începe și se sfârșește cu mama și tata. Lângă ei copilul se simte în siguranță deplină și își dă voie să crească armonios și EL să devină. Alături de cei dragi, copilul înflorește și cineva de sus zâmbește, căci în familie, Raiul poposește...

I.1. Părinții – primii educatori, mentori și „antrenori”

****„Fă tot ceea ce ai de făcut și încă puțin!”***

(O. Mandino)

Opoveste despre călugării tibetani spune că aceștia, pe parcursul primilor doi ani de cum intrau în reculegere, nu aveau voie să adreseze nicio întrebare... erau nevoiți, așadar, să-și răspundă singuri la orice provocare, întărindu-și astfel caracterul și spiritul și puterea interioară.

Tot astfel, oamenii, înainte de a deveni părinți, ar fi necesar să-și pună singuri întrebări. Să-și dea răspunsuri, să se crească pe ei înșiși; să exploreze lumea cunoașterii și autocunoașterii învățând din cărți, din experiențe, de la ceilalți semeni sau din tot ceea ce-i înconjoară. Să-și imprime și să-și însușească cele trei calități cardinale: ***pasiune, hărnicie, dăruire.***

Dezvoltându-și aceste trei însușiri ca oameni, punând pasiune, har și dar în toate acțiunile simple sau complexe din viața de zi cu zi, vor stăpâni formula magică a părintelui ca prim educator și ca „antrenor principal” al propriului copil.

Copilul este o ființă cu însușiri calitativ diferite de cele ale adultului și are în mod legitim dreptul de a ocupa o poziție privilegiată și de a se bucura de un „tratament” specific. Sănătatea, dezvoltarea și educația copilului sunt în centrul preocupărilor părinților.

Deși copiii n-au fost niciodată adulți, privindu-ne pe noi, părinții, își doresc s-ajungă. Ne investesc cu calități, puteri și aură de eroi.

Adulții au fost cu toții, cândva, copii. Fiecare adult mai păstrează încă în suflet, în memoria lui afectivă nu atât ceea ce a

auzit, a văzut, ceea ce i s-a întâmplat, cât felul în care s-a simțit în anumite situații și cum a văzut lumea de la „înălțimea” vârstelor copilăriei.

Maria Montessori aprecia în secolul al XIX-lea că, de fapt, „copilul este părintele adultului de mâine.”

Undeva în subconștient rămân sedimentate amintirile despre familia noastră - leagănul copilăriei, izvorul din care sufletul s-a adăpat și din care și-a luat mereu puterea de a trece peste obstacolele fiecărei vârste.

Conștientizând importanța noastră, a părinților, în viața copiilor noștri, de ce n-am insista pe rolul acesta de „antrenori principali”, de mentori, de călăuze și ghizi ai lor printre provocările vieții?

De ce acest rol în serios nu ne-am lua și în „meseria de părinte” nu ne-am școlariza?

De ce n-am coborî „în teren” alături de jucători, pentru ca împreună, de mână, în echipă, să fim mai puternici, mai pasionați, mai harnici și determinați, mai dăruitori și mai iubitori?!?

De ce n-am recunoaște în **mama** pe cea dintâi „învățătoare”? Primele cuvinte, nu ni le predă ea, oare?

Cine povești și basme ne-mbie să ascultăm și poezii și cântece în limba strămoșească să-nvățăm?

Și cine altul decât **tata**, cu-nțelepciune, sfaturi ne ajută noi singuri să ne dăm și viața pe pisc, cu-ncredere, să o-nălțăm?

Pe bună dreptate părinții pot fi ridicați la rangul de „mentori” pentru copiii lor, căci nu există-n lume mai dăruiti „antrenori”!

*

Părinții sunt cei care le aprind copiilor lumina în întuneric, le deschid uși către înțelepciune și le arată Calea spre adevărata Cunoaștere în lume, pe care de cele mai multe ori, ei înșiși au străbătut-o anume.

I. 2. Misiunea părinților

**„Hrăniți copiii cu IUBIRE
și toate fricile lor vor muri de foame!”
(H.Filipescu)*

Inainte de a fi părinți cu toții am fost copii.
Și am avut nevoie de Iubire... să ne simțim lângă părinți mereu în contopire.

Înainte de a fi părinți suntem oameni, persoane, care, în spiritul semnificației cuvântului din dramaturgia greacă „*personamască*” purtăm diverse măști și interpretăm mai multe roluri pe „scena” vieții...

Cum ar fi...

☞ Dacă am împrumuta de la actori motivația de a interpreta rolul de la o etapă la alta, de la o piesă la alta mai autentic?

☞ Dacă ne-am erija în rolul de părinte cu toată ființa noastră, ancorați atent 100% împreună cu propriii copii în eternul prezent?

☞ Dacă am ignora pentru un timp e-mailurile, am pune telefonul pe silent, lucrarea de predat în așteptare, treburile gospodărești în reportare... Ce am pierde?

Am pierde *nimic* și am câștiga **totul**... fiecare secundă ar fi a noastră și a copilului, fiecare minut s-ar umple de semnificație, fiecare oră s-ar transforma în cea mai frumoasă și utilă lecție de iubire!

Am putea exclama: ***Sunt aici și acum, cu toată ființa mea, în rolul binecuvântat de părinte pentru copilul meu!***

Din starea de prezență, din interiorul relației mamă-copil, tată-copil, putem percepe mai ușor care ne este *misiunea* ca părinți, putem conștientiza faptul că suntem factori decisivi în formarea și

dezvoltarea copiilor noștri. Și, cu cât o facem mai des, mai conștient și mai responsabil, cu atât roadele vor fi mai bogate.

Ieșim din zona de confort pentru a crește împreună, pătrundem în Lumea copilăriei și descoperim că a noastră **misiune** înseamnă **pasiune**, că a noastră **hărnicie** înseamnă bucurie și că a iubi înseamnă **a dărui**.

Rolul părintelui fiind cel de ghid al copilului pe calea propriei vieți și-n orice început, misiunea e limpede de întrevăzut:

** Misiunea mea în calitate de părinte pentru copilul meu este aceea de a-l călăuzi mereu, pe drumul său lin și senin în destin, cu multă iubire, pasiune, har și dar, întru împlinirea Planului său personal, spre Binele său cel mai Înalt.*

☞ EU iubesc să fiu părinte!

☞ EU sunt profund recunoscător pentru marele DAR, acela de a fi fost ales spre a fi părinte!

☞ EU sunt om cu scop pe acest pământ!

☞ EU conștientizez a mea misiune și o împlinesc cu pasiune!

☞ EU mă las ghidat de intuiția divină!

☞ EU atrag în misiunea mea toată cunoașterea și priceperea!

☞ EU cred cu tărie că tot ce am nevoie vine către mine, negreșit, la momentul potrivit!

☞ EU mă accept ca părinte și mă iubesc exact așa cum sunt!

☞ EU am puterea să schimb lucrurile ce sunt de schimbat și să accept lucrurile ce nu pot fi schimbate!

☞ Ca părinte, fac tot ceea ce pot EU, cu ceea ce am, acolo unde sunt... mereu!

I. 3. Stiluri de parenting

**În orice stil de educație
totul se rezumă la IUBIRE...*

A EDUCA înseamnă A IUBI și A DĂRUI.

De când sunt lumea și pământul, cum spun bătrânii, părinții au încercat să le ofere copiilor un bun exemplu pentru a se descurca în viață, atunci când nu mai puteau fi împreună, unii lângă alții...

Educația în familie a existat în forme incipiente încă din cele mai vechi timpuri, înainte de era noastră. Înainte de a intra omenirea în Galaxia Guttenberg prin invenția magnifică denumită tipar și, implicit apariția scrierilor, cărților și tratatelor despre „educatio - arta de a forma bunele deprinderi”, așa cum ne spune Platon.

În același timp cu întemeierea primelor orașe-cetăți, Sparta și Atena, au început să se contureze două mari direcții în ceea ce privește modul copiilor de a crește:

- **stilul spartan**, militar, autoritar, cu promovarea educației dure, reci, fără implicare emoțională, prin care copilul, trecând prin greutăți și provocări, se călea și astfel pregătit pentru „lupta cu viața” devenea;

- **stilul atenian**, democratic, cu promovarea educației prin sfaturi, parabole, exemple și lecții care să-l determine pe copil să-și pună singur întrebări existențiale și să descopere astfel propriile adevăruri esențiale.

Inclusiv informațiile despre începuturile educației în imperiul roman, ne sunt mărturie a faptului că educația de bază se desfășura în cadrul familiei.

Abia la sfârșitul secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea, se poate vorbi despre o „externalizare” a